

Andet at leve af; de kunne vel aflægges med Honorar for deres Arbejde, men de bør ikke oppebære nogen egentlig Løn; det maa ikke være noget Embede, som man kan søge som et Levebrød, uden maastee at have den fornødne Interesse for selve Sagen. Dersom man ikke gaaer ud fra det Princip: at vælge Folk, som have en levende Interesse for Sagen, naaer man virkelig ikke Maalet. Det er den vrang Side ved Loven af 1792, at man har givet denne Bestilling som et Levebrød til Mænd, som maastee have kunnet føre Sagen paa Papiret og opstille smukke Beregninger, men det er jo dog ikke paa Papiret, at Sagen skal udføres, og med al Anerkjendelse af den gode Villie hos dem, der have havt med Sagen at gjøre, finder jeg dog, at det ikke har været practiske Folk; men practisk Greb og Interesse for Sagen er, som jeg allerede har bemærket, aldeles nødvendigt, og de Vedkommende maae tillige have noget Andet at bestille ved Siden af. Dette er min fulde Overbeviisning, og dersom det ærede Thing, hvad jeg haaber, gaaer ind paa at nedsætte et Udvalg, da haaber jeg ogsaa, at dette vil foreslaae en Ordning af Districterne, navnlig saaledes at Overklifogedistricterne blive gjorte noget mindre, og at altfaa deres Tal bliver større, en Ordning, som jeg ikke troer vil have Indflydelse paa den finansielle Side af Sagen, da de enkelte Mænd saa kunne nydes med mindre Løn. Navnlig skulde jeg fraraade at give dem 3 Rd. i Districter, idet nemlig en Overklifoged for et saadant District paa denne Maade let vilde kunne reise sin Løn op til 2,000 Rd. Det er noget af det Jarligste, man kan sætte ind i en Lov af denne Bestaaffenhed. — I § 3 er der en lille Bestemmelse om, at Sandflugtscommissionen har at bestemme, hvilke Strækninger der af Hensyn til Sandflugten skulle være det Offentliges Tilsyn undergivne, og at dette i Reglen bør være Tilfældet med enhver Jordlod, paa hvilken der findes eller kan befrygtes at opstaae Sandflugt. Denne Bestemmelse er imidlertid aldeles upractisk. Det er Noget, som ikke bør skrives i en Lov, men heelt maa overlades til Commissionen. Vel staaer der „i Reglen“, og ingen Regel er jo uden Undtagelse; men beholder man denne Bestemmelse,

saaledes som den staaer i Loven, saa er jeg rigtignok af den Mening, at Undtagelsen vilde blive til Lov. — I § 9 hedder det, at, naar en Kliteier ønsker sig de paagjældende Strækninger overleverede til Vedligeholdelse — det følger af sig selv, at det maa finde Sted efter Commissionens nærmere Forrifter og under dens Tilsyn — saa kan dette skee, og at han ligeledes, naar han ønsker det, kan frasige sig Eiendomsretten over Klitten og overdrage den til Staten. Dette er imidlertid Noget af det Galeste i hele Loven; thi Følgen heraf vil blive, at Staten saa godt som faaer alle de Strækninger, der ikke ere noget værd. Staten vil da i 3—4 Amter blive Eier af en heel Deel Smaastykker, som den efterhaanden maa overtage. Det er imidlertid kun lidet ønskeligt for Staten, og jeg kan ikke indsee, hvorfor denne Bestemmelse er kommen ind i Loven, uden under den Forudsætning, at man har troet uden Godtgjørelse at ville faae Strækninger, som kunne beplantes. Jeg troer dog, at det ikke vil nytte stort at plante Træer i Eiendomme, der paa den Maade blive Statens; thi disse ville i Reglen alene være saadanne, hvor Træer ikke kunne groe. Det hedder rigtignok ogsaa i samme Paragraph, at de omhandlede Strækninger kunne overgaae til Kommunen, men naar man betænker, at Kommunen efter Udkastet skal udrede $\frac{1}{6}$, og Lods-eierne ligeledes $\frac{1}{6}$ af Udgifterne, saa vil Kommunen altsaa hverved komme til at udrede $\frac{1}{3}$, uden at den faaer 2 Skillings Indtægt af disse Eiendomme, og man lægger altsaa saaledes en dobbelt Byrde paa Kommunen, hvilket ikke forekommer mig at være rigtigt, da, efter min Mening, Byrden bør bæres af Eierne, Staten og Kommunen i Forening. Jeg troer ikke, det gaaer an uden Videre at tillade de forskjellige Lods-eiere at frasige sig disse Klitbatter, hvad de naturligviis masseviis ville gjøre, navnlig hvor de boe langt fra Klitterne, og saaledes ikke kunne drive deres Creaturer derhen; den Betragtning vil nemlig meget naturligt gjøre sig gjældende hos dem: Saa slippe vi for Udgiften, og Indtægt have vi dog ikke deraf. Det gaaer, som sagt, ikke an; det er Noget, der maa overlades til Commissionen at afgjøre paa samme Maade, som Tilfældet